

[Mose Hansen.]

bliver indviklede, det vil kræve meget mere administration, og ejendomsbesidderne kan ikke se, hvilken virkning det vil få for den enkelte, hvor meget han vil komme til at betale helt og fuldt i ejendomsskatter.

Når der nu igen foreligger lovforslag om en lempelse af beskatningen af fast ejendom, må man vel tage det som et udtryk for, at der er ved at opstå en erkendelse af, at denne tidligere tiders ejendomsbeskatning i dag hviler på et forældet grundlag, som tiden har gjort det umuligt at bruge som beskatningsgrundlag. I et moderne samfund er det i det lange løb umuligt at opretholde ejendomsbeskatningen, idet den er udtryk for en forskelsbehandling af skatteyderne. I det gamle bondesamfund fandt man ud af at bruge jorden som beskatningsgrundlag, og det var en følge af den tids forhold, hvor det eneste, man havde af værdi, var jorden, og hvor det var dyrkingen af jorden, der gav indtægterne. Man ræsonnerede som så, at kan jorden give udbytte, kan den vel også give skatter. Man har før oplevet, at landet manglede penge; det gjorde man under Christian V, og da indførte man hartkornsgrundlaget. I 1903 blev beskatningsgrundlaget ændret til ejendomsskyld for senere at blive til ejendomsskyld og grundskyld, stadig væk med den mærkelige motivering, at besiddelse af ejendom er udtryk for en særlig skatteevne. Efterhånden er denne uhyrlige påstand gået ind i manges bevidsthed som en særlig religion. De faste skatter er udtryk for en forskelsbehandling, på den ene side landbruget og husejerne og på den anden side de øvrige skatteydere. For landbruget er jord og fast ejendom jo et produktionsmiddel, som er helt uden værdi, hvis der ikke bliver arbejdet med det. Derfor virker disse faste skatter på landbruget uretfærdigt. De opkræves med lige store beløb, uanset om arbejdet med jorden har givet tab eller fortjeneste.

Et eksempel herpå: i en sognekommune, hvor ligningsgrundlaget var 50 pct. på fast ejendom og 50 pct. på indkomsten, var det sådan i skatteåret 1954-55, altså i indtægtsåret 1953 — når jeg har valgt dette skatteår, der ligger så langt tilbage, er det, fordi den pågældende mands indkomst det år havde været til revision i skatteråd og

ligningsdirektorat, således at man ikke kan sige, at hans indkomstopgivelse har været forkert — at en gårdejer på en mindre bondegård havde 17 000 kr. i indkomst. Han betalte i det pågældende år i faste skatter til kommunen, altså kun til kommunen, 1 469 kr. Den personlige indkomstskat til kommunen var 790 kr. Året efter var indkomsten kun 10 000 kr. på grund af vejrforholdene i 1954 — der var altså uheld med; ejendomsskatterne var nu ikke 1 469 kr., men var blevet til 1 509 kr., medens de personlige skatter til kommunen var faldet til 315 kr. Dertil kommer, at der begge år var en skat til amtet iberegnet statsgrundskylden på godt 1 000 kr., altså til amt og stat tilsammen, et beløb, som manden måtte udrede forlods, hvad enten året havde været godt eller dårligt.

Jeg tror ikke, at ret mange andre skatteydere end landbrugere ville have fundet sig i en sådan uretfærdig behandling. Tallene viser også, hvor uretfærdigt de faste skatter virker for et erhverv, der er så afhængig af afsætning, vejrforhold o. s. v. Uanset om der er tab eller gevinst, uanset om der er held eller uheld, skal de faste skatter, som i det nævnte tilfælde var ca. 2 500 kr., amtsskatterne iberegnet, udredes.

Mit parti kan derfor ikke anerkende de faste skatters berettigelse og således heller ikke støtte de foreliggende lovforslag. Vi ønsker at fastslå, at det ikke er produktionsapparatet, der skal beskattes, idet en beskatning af produktionsapparatet virker produktionsfordyrende, og det er ikke det, landbruget trænger til i dag.

Kredsen af skatteborgere, der rammes af de faste skatters urimelighed er udvidet i de senere år. Det er nu ikke alene landmændene, der føle uretfærdighed her; husejerne i forstadskommunerne og i særdeleshed i omegnskommunerne til København mærker også de faste skatters urimeligheder. De stigende udgifter til sygehuse, veje m. m. i amterne skaber stærke stigninger i de skatter, som husejerne må udrede forud for andre skatteydere, og disse skatteydere nyder jo dog samme fordel af sygehuse, veje m. m. Det er en kendsgerning, at mange af de husejere, som gennem et arbejdsomt liv har fået deres eget hus, ved overgang til pension må se i øjnene, at de faste skatter til amts- og sognekommune